

ת"ד 5662/01/17 - מדינת ישראל נגד לירז ביליה

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 5662-01-17 מדינת ישראל נ' ביליה
תיק חיצוני: 152406/2016

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שמעון שימן
נגד לירז ביליה ע"י ב"כ עו"ד אלעד קוטין
נאשמים

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירות של נהיגה בקלות ראש, אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה וגרימת תאונה עם הולך הרגל לו נגרמו חבלות של ממש כהגדרתן בחוק.

ב"כ המדינה עתר לענישה הכוללת פסילת רישיון הנהיגה בפועל, פסילה על תנאי וקנס כספי.

מאחר והנאשמת נורמטיבית לחלוטין, אוחזת ברישיון נהיגה משנת 2013 ואין לחובתה כל עבר תעבורתי, נמנעה המדינה מלעתור לרכיב של מאסר מותנה.

ב"כ המדינה הבהיר כי נעשו ניסיונות לאיתור הנפגע בפרשה זו, אך ניסיונות אלה לא צלחו ואין בידי המדינה מידע ברור באשר למצבו של הנפגע היום.

ב"כ הנאשמת הדגיש בטיעונו את לקיחת האחריות המלאה של הנאשמת תוך שהדגיש כי במהלך האירוע הולך הרגל הגיע לבית החולים כאשר הוא בגילופין (תעודות המיון שהוגשו תומכות בטיעון זה) וממידע שיש להגנה מההליך האזרחי של הנפגע, מצבו הבריאותי היום טוב.

ההגנה הדגישה את נורמטיביות הנאשמת ובעניין זה הוגשה אסופת תעודות הצטיינות של ומכתב שכתבה הנאשמת עצמה לבית המשפט.

לשיטת ההגנה, ומאחר ומתחם הענישה מתחיל ב- 3 חודשי פסילה בפועל כאשר רף הרשלנות אינו גבוה, יש הצדקה לענישה ברף השווה לחלקו הנמוך של מתחם העונש הנוהג.

דין והכרעה בשאלת העונש הראוי -

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינם ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשמת בפרשה זו.

הנאשמת לא נתנה זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, וכתוצאה מכך נגרמו להולך הרגל חבלות של ממש כמתואר בכתב האישום (אם כי התעודות הרפואיות שהוגשו לעיוני לא מעידות על כל פגיעת ראש בניגוד למצוין בכתב האישום).

קביעת מתחם הענישה -

סקירת פסיקה רלוונטית:

בעפ"ת (ב"ש) 60802-07-13 **מדינת ישראל נ. חנן אחרר**, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה בה רף הרשלנות גבוה והפציעות חמורות, אינו יכול להסתכם בשנתיים פסילה של רישיון הנהיגה אלא אמור להיות חמור יותר.

לשיטת בית המשפט בפרשת אחרר, על הענישה לכלול את הנסיבות האישיות האפשריות ובין היתר, שקילת עברו התעבורתי של הנאשם הספציפי.

"לא ניתן לומר שנאשם שהורשע בגרימת תאונה חמורה ברף רשלנות גבוה, ולחובותו הרשעות קודמות רבות, מקסימום הפסילה שניתן יהיה להשית עליו הוא שנתיים בלבד."

לפיכך קבע בית המשפט כי רף הענישה יכול לעמוד על מספר שנים בהתאם לנסיבות התאונה ותוצאותיה.

באותו עניין התקבל הערעור על גזר הדין ובית המשפט קבע את תקופת הפסילה על 18 חודשים.

בית המשפט הסביר את החובה לגזור תקופת פסילה מוחשית בהתחשב ברף הרשלנות הגבוה ובעובדה כי התאונה התרחשה על מעבר חציה ונגרמו פציעות קשות לשני בני אדם.

בעפ"ת (ב"ש) 6895-03-12 לריסה לזנוביץ נ. מ"י קבע בית המשפט כי שיקולי בית המשפט קמא בגזירת העונש עת נבחנו תוצאותיה הקשות של התאונה, הסבל שנגרם לנהגת הרכב המעורב, ומאידך עברה התעבורתי הנקי של הנאשמת וכן רף הרשלנות שאינו גבוה, ("טעות רגעית בהיסח הדעת אשר הביא לאובדן שליטה על הרכב") כל אלה הינם שיקולים רלוונטיים לקביעת הענישה.

בית המשפט המחוזי קבע כי עונש פסילה של 24 חודשים, כאשר דובר בחבלות הכוללות שברים בכל הגוף ואשפוז של מספר ימים כולל שיקום אורתופדי, הינו עונש החורג מהרף הראוי בנסיבות ולפיכך נקבעה תקופת הפסילה על 17 חודשים.

בעפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים. בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

עפ"ת (ב"ש) 11367-10-13 -

בית המשפט המחוזי קבע כי באיזון בין כלל השיקולים, מחד רף הרשלנות הגבוה ותוצאות התאונה הקשות, ומאידך עברה הנקי של הנאשמת ונסיבות האירוע המיוחדות, **10 חודשי פסילה אינם עונש החורג מהמתחם או נמצא ברף גבוה יתר על המידה אלא עונש הולם לחלוטין**, כלשון בית המשפט המחוזי. בפרשה זו נגרמו חבלות להולכת רגל בדמות שבר ריסוק בברך שמאל, ניתוח ואשפוז ושיקום, הולכת הרגל נאלצה להתנהל מספר חודשים עם כיסא גלגלים ולאחר מכן עם קביים.

בעפ"ת (נצרת) 41397-12-13 -נגזרו 11 חודשי פסילה בפועל, תחת 4 שנות פסילה שגזר בית המשפט קמא בגין חבלות של שברים באגן, באחת הצלעות, בזרוע, בגילי אצבעות ובכף הרגל וכן שברים בצלעות בנוסע נוסף.

עפ"ת (ת"א) 24519-02-15 נגזרו 11 חודשי פסילה תחת רכיב מאסר שבוטל בגין גרימת חבלות קשות לנהג אופנוע מעורב, אשר איבד את רגלו בתאונה.

בעפ"ת (ח"י) 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נ. מ"י** קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 11 חודשים, כאשר גם שם דובר בפגיעה אגב סטייה מנתיב נסיעה בהולכות רגל לה נגרמו שברים בחוליות הגב, דימומים פנימיים במוח ונזקקה לאשפוז, ניתוחים רבים, השתלות עור ושיקום.

בפרשה זו גזר בית המשפט קמא על הנאשמת עונש פסילה למשך 5 שנים.

בית המשפט המחוזי סבר כי בית המשפט קמא חרג באופן קיצוני מרף העונש ההולם וקבע כי בשקילת כל השיקולים לקולה ולחומרה ראויה תקופת פסילה בת 11 חודשים.

ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

רף הרשלנות בפרשה זו -

אין חולק כי הנאשמת נהגה רכבה באופן בו הולך הרגל לא קיבל זכות קדימה עת חצה רכב במעבר חצייה.

ב"כ הנאשמת טען כי הולך הרגל "הפתיע" את הנאשמת בכניסתו המהירה למעבר וכן טען (בהישען על התעודות הרפואיות) כי היה בגילופין עת חצה את הכביש.

אין בידי די נתונים עובדתיים כדי לקבל את טענות ההגנה ביחס לדרך חציית הולך הרגל, שכן כל שבפני הוא התיאור העובדתי שבכתב האישום, אך ביחס למצב השכרות של הולך הרגל (מבלי שאקבע האם הייתה לו תרומה להתרחשות התאונה) אכן הוצגו ראיות רלוונטיות.

עובדתית, לא מיוחסת לנאשמת נהיגה במהירות מופרזת, לא יציאה לעקיפה מסוכנת, לא הימצאות תחת השפעת אלכוהול או חומר אחר משנה תודעה, ולמעשה למעט עצם אי מתן זכות הקדימה, אין ביחס לנאשמת רכיבי רשלנות נוספים המחמירים את מצבה.

על פניו המדובר בחוסר תשומת לב רגעית למתרחש בדרך אשר הוביל לתאונה, לפגיעה בהולך הרגל ולתוצאות של פגיעות הגוף בו.

אני סבור כי רף הרשלנות בפרשה זו הינו נמוך עד בינוני.

בהתאם לפסיקה שהוצגה לעיל על רקע רף הרשלנות אותו קבעתי לעיל אני קובע כי מתחם הענישה בפרשה זו ביחס לרכיב הפסילה בפועל (המדינה לא עתרה למאסר מותנה) יחל ב- 3 חודשי פסילה בפועל ויגיע עד ל- 24 חודשי פסילה.

קביעת העונש ההולם ביחס למתחם הענישה אשר נקבע:

נסיבות התאונה ורף הרשלנות:

כאמור לעיל, אין המדובר ברשלנות חריגה בפרשה זו.

הנאשמת התקרבה למעבר חצייה, לא האטה די את מהירות נסיעתה ופגעה בהולך רגל שחצה מימין לכיוון נסיעתה (דרך חציית הולך הרגל אינה מתוארת בכתב האישום כפי שנוסח).

תוצאות הרשלנות:

כתוצאה ישירה מרשלנות הנאשמת נגרמו להולך הרגל חבלות של ממש בדמות שברים ברגל שמאל אשר חייבו אשפוז למשך 10 ימים וגיבוס של רגלו כמתואר בתעודות הרפואיות שהוגשו לעיוני.

נסיבות אישיות של הנאשמת -

הנאשמת בת 22 נורמטיבית לחלוטין ובוגרת אולפנה.

לנאשמת רישיון נהיגה משנת 2013 ואין לה כל עבר תעבורתי מכל סוג.

הנאשמת לקחה אחריות מלאה ביחס למתואר בכתב האישום ללא כל תיקון שלו וללא כל הסדר טיעון עם המדינה.

הנאשמת הגישה מכתב ארוך ומנומק אותו כתבה לבית המשפט ממנו ניתן ללמוד על הפנמה עמוקה של הנאשמת את המיוחס לה בכתב האישום.

הנאשמת מביעה צער והבנה כי היה עליה להיות זהירה תוך התחייבות שלה לנהוג במשנה זהירות בעתיד.

גם לאחר האירוע שהתרחש בשנת 2016, לא ביצעה הנאשמת כל עבירת תעבורה זאת אף שרישיונה לא נשלל (אף לא בהליך מנהלי) לאחר התאונה.

שקלול כל הנסיבות לעיל, מוביל אותי למסקנה לפיה אין הצדקה לחלקו העליון או האמצעי של מתחם העונש ההולם ככל שהדבר קשור למשך הפסילה בפועל.

אין אני סבור כדעת ההגנה כי נכון להסתפק בחלקו הנמוך ביותר של המתחם הנוהג, שכן רף החבלות שנגרמו אינו נמוך ובכל זאת אין המדובר בפגיעה בהולך רגל שחצה כביש בלתי מסומן אלא במי שחצה אותו בשטח מעבר חצייה.

אני סבור כי בנסיבות המתוארות לעיל, תקופת פסילה כוללת בת 6 חודשים תשקף את משך הפסילה הראוי לפרשה זו. לקחתי בחשבון את נורמטיביות הנאשמת, את תעודות ההצטיינות שהוצגו, את תוכן מכתבה ואת היעדר עברה התעבורתי.

מנגד לקחתי בחשבון את התיאור העובדתי של התאונה, את רף הרשלנות הקונקרטי ואת החבלות שנגרמו להולך הרגל.

אני סבור כי בתקופת פסילה בת 6 חודשים יש כדי לענות על עקרון ההלימה בפרשה זו כפי שנקבע בתיקון 113 של חוק העונשין.

לענישה זו יתווסף רכיב של חתימה על התחייבות כספית וכן פסילה מותנית כמבוקש בצדק בעיני על ידי המדינה.

לפיכך הנני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

- א. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך של 5000 ₪ להימנע מביצוע עבירה בניגוד לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה בקשר עם גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש והכל תוך שנתיים מהיום. הנאשמת תחתום על ההתחייבות הכספית היום במזכירות בית המשפט ולא תיאסר למשך 15 ימים.

ב. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק את רישיון הנהיגה לתקופה של 6 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא תעשה כן תחשב הנאשמת פסולה מלנהוג אך פסילתה לא תימנה.

ג. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ב' אדר א' תשע"ט, 07 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.